

עמ"ת 44150/10/17 - מדינת ישראל נגד כפיר צוברי

בתי משפט

בית המשפט המחוזי ירושלים עמ"ת 44150-10-17

27 אוקטובר 2017

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן
בעניין: מדינת ישראל

העוררת

נגד

כפיר צוברי

המשיב

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר) מיום 26.9.2017 בתיק מ"ת 49347-07-17.

הערר מתייחס לחלקה האחרון של ההחלטה, בעניינו של המשיב, אשר שוחרר ממעצר, לחלופת מעצר הכוללת מעצר בית ויציאה למרכז יום, ולפיו:

"מתסקיר שירות המבחן עולה כי המשטרה פוקדת את מרכז טיפול היום במסגרת ביקורת על נוכחותם של מפקחים. שירות המבחן מציין כי הדבר פוגע בפעילותו התקינה של המרכז.

אני אוסר על משטרת ישראל לבצע ביקורות במרכז יום המשמש גורם טיפולי מפוקח ע"י משרד הממשלה הרלבנטי. עצורים או משוחררים אינם מופנים למרכזים שכאלה ע"י שירות המבחן אלמלא היו מפוקחים ואלמלא הוכרו כגופים המחוייבים בדיווח לרשויות האכיפה על כל הפרה של המשתתפים בפעילותם. אין מקום לכפל אכיפה במקומות מסוג זה".

2. הדיון שהתקיים ביום 27.9.2017, לא נגע לשאלת תנאי שחרורו של המשיב ממעצר, שכן אלה נקבעו עוד בהחלטה מיום 7.9.2017, אלא התייחס לאפשרות שבהיותו משוחרר בתנאים, ישלים המשיב ריצוי עונש מאסר בעבודות שירות, אשר נגזר עליו בתיק אחר קודם למעצרו.

בטיעוניו לעניין זה, טען ב"כ המשיב לגבי עבודות השירות, והוסיף "נתון נוסף של שירות מבחן היא ביקורות המשטרה, מבקש התייחסות בהחלטה למה שביקשה קצינת המבחן". ב"כ העוררת השיב לעניין עבודות השירות, לא התייחס לאותה בקשה של ב"כ המשיב או לבקשת שירות המבחן, ואף לא התבקש על ידי בית המשפט להגיב לאמור.

בהחלטתו התייחס בית-משפט קמא לשאלת ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות, ובסיום החלטתו אסר על המשטרה לבצע ביקורות במרכז היום.

3. העוררת טוענת כי שגה בית משפט קמא, שעה שהתערב בסמכויות האכיפה הבסיסיות של משטרת ישראל.

עוד נטען כי בית משפט קמא שגה, בכך שהתערב בשיקול הדעת של המשטרה באופן אכיפת החוק בכלל, והפיקוח בפרט, "עת אסר באופן גורף ואבסולוטי על משטרת ישראל לבצע את המוטל עליה על פי חוק". נטען כי על פי פקודת המשטרה, אחד מתפקידיה של המשטרה הוא ביצוע פעולות לגילוי עבירות שונות, ובכך נכללת גם העבירה של הפרת הוראה חוקית.

לטענת העוררת, האיסור שהוטל על המשטרה לבצע תפקידה על פי חוק, נתון לבג"צ ולא לבית-משפט קמא.

לגבי המשיב, נטען כי עבר את העבירה המיוחסת לו שעה שביצע עבודות שירות. למשיב הרשעות קודמות בעבירות סמים ובעבירות אלימות ועבירות כנגד הרכוש, ו"אי הנוחות" של המשיב איננה גוברת על חובתה של המשטרה לבצע את המוטל עליה.

לחילופין נטען כי אם סבר בית-משפט קמא כי הפיקוח המשטרתי מפריע להליך הטיפולי של המשיב, יכול היה להסיר חלקית את הפיקוח מהמשיב, אך ודאי לא להטיל איסור גורף המתייחס לכלל הבאים בשערי מרכזי היום.

בדיון הוסיף ב"כ העוררת והפנה לסעיף 48 לחוק סדרהדיןפליילי(סמכויותאכיפה- מעצרים) תשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**", לפיו, בקביעת תנאי שחרור בערובה, רשאי בית המשפט להוסיף תנאים, ככל שימצא לנכון, ובין היתר, בהתאם לסעיף 48(ה) "**לצורך הפיקוח על קיום תנאי השחרור, תהיה לשוטרים סמכות כניסה לכל מקום שיש לו יסוד סביר להניח כי המשוחרר נמצא בו או למקום שבועל המשוחרר להימצא**".

עוד הוסיף וטען, כי החלטת בית-משפט קמא ניתנה בלא שהתקיים בירור עובדתי כלשהו. לדבריו, האמור בתסקיר שירות המבחן, הינו בבחינת "עדות מפי השמועה" והוא מבוסס על דברי המשיב והמטפלים במרכז השיקום.

4. ב"כ המשיב טען, כי למיטב הבנתו, ההחלטה איננה מאיינת את סמכותה של משטרת ישראל, וככל שיש בידי המשטרה מידע מסויים, עליה לפעול למניעת וגילוי עבירות. לדבריו, יש להפעיל סמכות בסבירות. לטענת ב"כ המשיב, המשיב נמצא במקום תחת פיקוח של מרכז הגמילה מסמים, וביקורי המשטרה מפריעים לתהליך השיקום, שהוא הבסיס להחלטת השחרור ממעצר.

5. דעתי שונה מדעתו של בית-משפט קמא.

ראשית, מתפקידה של משטרת ישראל למנוע ביצוע עבירות. במסגרת זו רשאית המשטרה לוודא כי מי ששוחרר בתנאים, עומד בתנאים שנקבעו, ואינו מפר הוראה חוקית או צו בית משפט.

שנית, מששוחרר אדם ממעצר, מצופה ממשטרת ישראל כי תסייע בבדיקת עמידתו של המשוחרר בתנאי השחרור, ובין היתר תשתמש בסמכותה על פי סעיף 48 לחוק המעצרים, כמפורט לעיל.

שלישית, מדובר בהחלטה שניתנה במהלך דיון בעניינו של המשיב, אך על פי תוכנה, זו החלטה גורפת, האוסרת על משטרת ישראל לבצע ביקורות במרכז יום המשמש גורם טיפולי מפוקח.

לכל היותר יכול היה בית המשפט להתייחס לעניינו של המשיב שעמד לפניו, אך גם זאת, רק לאחר קבלת נתונים מפורטים מהגורמים השונים הנוגעים בדבר.

רביעית, כאמור לא נמסרה תגובת העוררת בדיון לבקשת שירות המבחן. ניתן להניח שלא הייתה התייחסות לדברים, שכן מהות הדיון הייתה מתן אפשרות למשיב להמשיך בביצוע עבודות שירות ולא שאלות הנוגעות למרכז הטיפול. משעלתה שאלה שבמהותה הינה שאלה עקרונית, הנוגעת לסמכויות המשטרה ולפיקוח על משוחררים לחלופות מעצר, ראוי היה כי בית-משפט קמא יקבל עמדת העוררת בטרם מתן החלטה בעניין.

חמישית, ההחלטה ניתנה על בסיס האמור בתסקיר שירות המבחן, מבלי שנעשתה בדיקה של העובדות הנוגעות לביקורות שמבצעת המשטרה, באשר למידת הפרעה של הביקורות על פעילות מרכזי הטיפול; באשר לפגיעה של ביקורי המשטרה בשיקומם של השוהים במקום; לעניין זהותם של השוהים במקום ולתנאי שחרורם ממעצר; וכדומה, ומבלי שניתנה לצדדים האפשרות להביא ראיות בעניין.

6. אשר על כן, אני מקבלת את הערר, ומבטלת את החלטת בית משפט קמא, כמפורט בסעיף 1 לעיל.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ז' חשוון תשע"ח, 27 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.